

בש"פ 8824/20 - אבו רומי תאופיק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8824/20

כבוד הרשמת דר להב

לפני:

אבו רומי תאופיק

המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

**בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות
ערעור; תגובת המשיבה**

החלטה

1. לפניי בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 9.11.2020 בעמ"ת 10902-11-20, שבמסגרתה נדחה ערר שהגיש המבקש על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו מיום 2.11.2020 במ"ת 12740-05-20.
2. ברקע הדברים, המבקש נמצא באיזוק אלקטרוני, תוך שהותר לו "חלון התאווורות" בן שתיים ביום. ביום 16.9.2020 פנה המבקש לבית המשפט לתעבורה על מנת שיאפשר לו "חלונות" לשם ריצוי עבודות שירות שנגזרו עליו בתיק אחר (ת"פ 12918-07-17). בית המשפט לתעבורה דחה בקשתו והערר נדחה כאמור.
3. המועד האחרון להגשת בקשת רשות לערור לבית משפט זה היה 9.12.2020 ואילו הבקשה שלפניי הוגשה ביום 17.12.2020. לפי האמור בה, האיחור נגרם "בשל טעות במשרד הח"מ". המשיבה מתנגדת לבקשה, שעה שההנמקה לאיחור לאקונית, חסרת כל פירוט ואינה מניחה את הדעת, וכן משום שלטענתה, סיכויי הבקשה לגופה נמוכים.
4. סעיף 53(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 מאפשר הגשת בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בערר לפי ס"ק (א), בתוך 30 ימים מיום שניתנה ההחלטה, ואולם "בית המשפט רשאי להאריך את המועד האמור מטעמים שיירשמו". נפסק, כי בדונו בבקשה להארכת מועד בעניין מעצר או שחרור, יפעיל בית המשפט את אמת המידה הנהוגה בפלילים, דהיינו, נדרש טעם ממשי המניח את הדעת לשם מתן אורכה כאמור (בש"פ 2000/10 מזרחי נ' מדינת ישראל (25.3.2010) (להלן: עניין מזרחי); בש"פ 8007/17 פלוני נ' מדינת ישראל (14.12.2017)). עוד נפסק, כי נוכח פערי הכוחות בין הצדדים, הנטל שיחול על חשוד או נאשם המבקש

ארכה לא יהיה כבד במיוחד, אך עם זאת, מתן אורכה כאמור לא ייעשה כדבר שבשגרה (עניין מזרחי). בדונו בבקשה להארכת מועד כאמור, על בית המשפט לשקול את משך האיחור; הטעם לאיחור; וכן סיכויי הלכאוריים של ההליך (עניין מזרחי); בש"פ 6882/13 דזאנאשוילי נ' מדינת ישראל (30.10.2013); בש"פ 9098/18 סבח נ' מדינת ישראל (2.1.2019).

5. כאשר בוחנים את השיקולים הנ"ל בנסיבות ענייננו, המסקנה היא כי דינה של הבקשה להידחות. משך האיחור, שמונה ימים, אינו ארוך במיוחד, אך גם אינו מבוטל. הטעם לאיחור הוסבר כ"טעות" של בא-כוח המבקש. הטענה הועלתה בלאקוניות, ללא הסבר כלשהו לגבי הסיבה לטעות ומה נעשה כדי למנוע אותה. לטעמי, על אף פערי הכוחות בין המדינה לבין הנאשם, לא ניתן להסתפק בהנמקה כה סתמית. בעל דין המבקש לפרוץ את לוחות הזמנים שנקבעו בדין נדרש לספק פירוט מינימאלי של הטעמים שגרמו לאיחור וכיצד פעל כדי למנוע אותו. זאת, גם כאשר מדובר בנאשם בפלילים אשר מבקש לערור על החלטה בעניין מעצרו (או חלופת מעצר בעניינו). לבסוף, גם סיכויי ההליך – על פניו – אינם נראים גבוהים במיוחד. מדובר בבקשת רשות לערור ב"גלגול שלישי", אשר על מנת שתתקבל נדרשת "שאלה משפטית או ציבורית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש" (ראו למשל: בש"פ 3562/14 בזלמיט נ' מדינת ישראל (26.5.2014)). לא זו בלבד שהמבקש עצמו לא טען בבקשה שלפניי כי בקשת הרשות לערור מעלה שאלה כאמור, אלא שבנסיבות דומות נפסק כי הבקשה אינה מעלה סוגיה בעלת חשיבות משפטית, ציבורית או אחרת, החורגת מעניינו הקונקרטי של המבקש (השוו: בש"פ 1355/15 טביב נ' מדינת ישראל (3.3.2015)).

6. נוכח כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה – כאמור – כי דינה של הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ו' בטבת התשפ"א (21.12.2020).

דר להב
ר ש מ ת